

Да ли благо нѣмашь или приѣтелы?
Или нѣшто си се въз момѣ прѣварило,
Нли ти се твоѣ тѣшта подсмѣяла?

* * *

Того ѣ выка Иво на своѣ тѣ майкѣ:
Благо доста имамѣ, приѣтелы имамѣ,
Момина та майка лошо ми зарѣча,
Кога ште си дойдишь назадь по невѣстѣ,
Да доведешь море тры хилѣды свѣта,
Яко не доведешь назадь ште те вратамѣ!

* * *

Мати мѣ се смѣе, тихо мѣ говори:
Сладкый сыне мой, приѣтелы имашь,
Айдѣ да идишь въз Видина града,
Да си канишь тамо бѣлгарскаго царѣ,
Бѣлгарскаго царѣ силна Шишманина,
Да си канишь него кѣма Господина,
Онѣ е самодѣржецѣ на нашѣ тѣ земѣ,
Той ште ти доведе тры хилѣды свѣта!
Послѣ да си канишь Мирчета войвода,
Мирчета войвода отѣ старѣ Охридѣ:
Него да си канишь по-старѣ дѣвера,
Той ште ти доведе до хилѣдо свѣта!
Послѣ да си ндишь въз равнѣ Доброжѣ,
Тамо да си канишь Лютвида войвода,
Той да ти бѣди по-малѣ дѣвера,
И той ште доведе до хилѣдо свѣта.

* * *

Та отидѣ Иво въз Видина града,
Да си кани кѣма царѣ Шишманина,
И си покани Мирчета войвода,
И отѣ Доброжѣ Лютвида войвода.
Дорѣ дома дойде свѣтове сѣ зѣрахѣ,